

EDITORS-ADMINISTRADORS: UMBERT Y MIR—Cadena de Cort, n.º 11—Palma.

DOMINICA CUARTA DESPRÉS DE PASCUA

*Que el pecat per el cual Deu argüirà al mon,
es el de infidelidad.*

Avuy podem reflexionar en l' Evangèli, lo que el Fill de Deu deya á sos apòstols cuant los prometé lo Esperit Sant, que *cuant Ell vengués, argüirà al mon de pecat, y de justicia y de judici; de pecat certament, porque els homos no han cregut en Ell; de justicia, porque se 'n vá al Pare y no se 'l veurá*, siguent el primer just que podria justificar als demés y aparrellarlos sitis en el Cel: y *de judici, porque el princip de aquest mon ja está jutjat*. Aquest pecat de que lo Esperit Sant havia de argüir al mon per boca dels Apòstols, es el pecat de infidelidad de no creurer en Jesu-Crist després de tantes proves com havia donat de son poder. Pecat tant més gran, cuant únicament per Jesu-Crist podia el mon rebrer la remissió de sos pecats. El Fill de Deu, diu San Joan, vengué al mon, y encara que el mon fonch obra de les seues mans, no lo va coneixer. El mon lo coneix ara, més no creu en Ell. El Fill de Deu mos ha redimit y mos ha de judicar un día; el Fill de Deu, déu servirnos de modelo.

¿Creu el mon que el Fill de Deu mos ha redimit? Si heu cregués, s' avergonyiria de ser descregué després de tan gran benefici. Moises no tengué altra rahó que proposar al poble de Israel per obligarlo á amar á Deu, que recordarli que Ell fonch qui lo va treurer de Egipte y lo alimentá en lo desért. Per el mateix motiu Sant Pau pronunciava anatema contre els qui no estimassen á Jesu-Crist.

¿Creim que mos ha de judicar un día? Se podria pensar que no, vegent el poch temor que tenim de ofendrerló y de cometre faltes, de les quals será necessari avergonyirnos y sufrir fortes repreensions per part de Deu. ¿Viuriam com vivim,

diu l' elocuent Salviano, si estiguessen firmement convinsuts de aquesta veritat fundamental de la nostra religió, que Jesu-Crist *judicará á tots els homos*? Molts dirán que creuen amb aquest judici, pero les obres desmenten dita fê.

¿Se creu en el mon que Jesu-Crist sia el nostro modelo? Aquí es ahont han de parar esment els cristians sensuales: voltros necessitau un altre Evangèli distint del que sols fone escrit perque servis de llibre als deixebles de un Deu crucificat y regla de la seua vida; y, en lloch del camí estret que mos ensenya per anar al Cèl, necessitau se vos òbriga una carretera ampla de *recreo* per anar ahont sabeu. Les accions d' un homo Deu, deis, son massa elevades, y les seues virtuts massa sublimes, per servir de ecsemples á la gran multitud: com si els sants haguessen tengut altre modelo que Jesu-Crist.

¿Creguem, del modo que millor mos paresca; pero ja mai participarém de la gloria de Jesu-Crist si no mos feim semblants á Ell segons lo permêtigan á cada qual les seues forces: perque als qui Deu ha predestinat, los feu conformes á la imatge de son Fill. El mon y sos partidaris, pues, se enganyan molt, si no creuen que la vida santa, pacient y mortificada de Jesu-Crist los interessa, y deuen proposarles-se com á materia de imitació.

Mossèn Joan

SANTOS DE LA SEMANA

Dia 1.º Lunes.—(Antes día de missa).—SANTOS: Felipe y Santiago, apóstoles; Jeremias, profeta; Urencio, mr.; Segismundo, rey y mr.—SANTAS: Paciencia y Valburga, mrs. Empiezan las Cuarentahoras en la Concepción.

Dia 2. Martes.—SANTOS: Atanasio, ob. y dr.; Félix, diác. y mr.—Santa Matalfa, esposa de Enrique I de Castilla. Fiesta nacional del 2 de Mayo.

Dia 3. Miércoles.—(Antes media Fiesta)—La Invención de la Sta. Cruz—SANTOS: Alejandro, papa y mr.; Juvenal, ob.; Timoteo, mr.—SANTAS: Maura y Antonina, mrs. Concluyen las Cuarentahoras en la Concepción.

Dia 4. Jueves.—SANTOS: Silvano, ob. y compañeros mrs; Ciriaco, ob. y mr.; Porfirio, Florián y Paulino, mrs.—SAN-

TAS: Mónica, vda. madre de San Agustín; Antomia y Pelaya, mrs.

Empiezan las Cuarentahoras en Sta. Catalina de Sena
Día 5. Viernes.—San Pio V papa y la Conversión de San Agustín. SANTOS: Eutimio, diác.; Máximo, Eulogio, Nicocio, Teodoro y Gerundio, obs.; Angel, mr. carmelita.—SANTAS; Crescensiana é Irene, mrs.

Puede ganarse indulgencia plenaria visitando una iglesia de la O. de Sto. Domingo.

Continúan las Cuarentahoras en Sta. Catalina de Sena.
Día 6. Sábado.—SANTOS: Juan ante portam latinam; Evodio y Teodoto, obs. y mrs.; Lucio, Protógenes y Eadberto, obs.; Juan Damasceno, cfr.—Santa Benita, vg.

Puede ganarse indulgencia plenaria visitando la capilla de la Purísima en la Catedral.

Continúan las Cuarentahoras en Sta. Catalina de Sena y empiezan en Sta. Magdalena.

Día 7. Domingo.—SANTOS: Benedicto II, papa; Estanislao, ob. y mr.; Cuadrato, mr.; SANTAS: Flavia, Domitila, Eufrosia y Teodora, vg. y mrs.

Puede ganarse indulgencia plenaria visitando alguna iglesia de la O. de Sto. Domingo y otra comulgando en ella.

Concluyen las Cuarentahoras en Sta. Catalina de Sena y continúan en Sta. Magdalena.

ELS DILLUNS DELS SABATÉS

(ACABAMENT)

II

Al cap de molts d'anys li arribá s'hora á n'es ditzós sabaté; la Mòrt, amb ses uyeres posades demunt aquell petit cavallèt que serveix de nas á sa séua calavera, estava fuyetjant un llibre registre molt gròs, en el qual du assentats els quefers séus de tot l'any; un llibre de fuyes negres, vermeyes y blanques: á ses primeres hey ha es noms d'els que han de morí de malaltia, á ses segones els d'aquells que han de fé pell á conseqüencia de guèrres y desgracies, y á ses derrerres els d'els que han de acabá sos dies á dins l'innocència.

—Bòno, se digué la Mòrt, aquí hey ha aquest,— y posá es según dit de sa séua descarnada má demunt es nòm d'es nòstro sabaté—que ja ha viscut massa... ¿Avuy es dimecres? está bé, avuy arribaré á devés ca-séua.

Sa fuya era negra, y per lo tant la Mòrt passá revista á sa séua caixa d'esturments, qu'heu son ses malalties y els metjes, per veure de quines d'aquelles ó d'aquins d'aquests s'havia de servi en el cas present.

Llavò va rebre s'avís de que no podia molestá ni posarse amb so sabaté cap d'els dies de sa setmana en no sè els dilluns, ni li podia fe presa mentres aquell no se trobás clá de cap y amb tot es séu coneixament.

—¿De quina manera s'abusa d'els decrets y passapòrts de gracia y de ses vides per favó!—murmurá la Mòrt;—però ¿qué li hem de fé? hey aniré dilluns.

Arribat es dilluns, la Mòrt s'embolicá á dins un manto negre y molt vey, y ja va essé partida cap á ca's sabateró, provista d'una pulmonia fulminant, d'una bronquitis, y unes quantes tifoideas de ses més ferestes que li vengueren á la má.

—¡Hola, companyera!—esclamá es sabaté així que la va veure,—tú t'en vens avuy per aquí amb moltíssim de salero; però crech que pots agafá els atapins y tornarten per allá'hont has venguda, perque no m'aguant de cap peu y tench es cap que pareix un'olla de grins.

Es sabaté no estava en son seny; havia empi-

nat es colzo de bona manera y estava més gat qu'una sopa.

—¿Fins quant te durará sa monea que dus aferrada? li preguntá la Mòrt; però s'en aná sensa esperá sa respòsta, perque á la llejo se veyá que aquella meula li duraria á n'es sabaté fins l'endemá.

Después la Mòrt vá seguí anant á ca's sabaté tots els dilluns, y perdía es temps qu'es remendón se guanyava; aquést la rebía sempre més abeurat qu'una bota congrenyada, unes vegades ballant y cantant, altres amb cara plorosa y amb ayres provocatius y de rahoné; però, ja may lo trobá en son seny; aquell homo havia rribat á s'estrem de riure-sé de sa cosa més sèria que pot haverhi: de la Mòrt.

Y aquèsta, com es natural, estava rabiosa; però no tenia més remey qu'aguantá y prenderho amb paciència; vá pensá en sorprende descuidat á's sabaté, mes per cap estil heu podé consegú; èll els diumenges á les dotze de sa nit agafava es xòt y ja no l'tornava amollá fins el dimars á les quatre de sa dematinada.

La Mòrt tengué, llavò, s'idèa de fé de mòdo y manera que tots els altres sabatés els dilluns guanyassen tant y tant, que sa ganancia podés tentá sa codicia d'aquell astut trapacé, però, lluny de succehí així, aquést s'arreglá de manera que va lográ que tots els sabatés féssen festa els dilluns, y per conseguirho los convidava y els deya:

—¿No vos estranya veure 'm tan vey, y tan sá y tan bò? idò tot consisteix en que bèch vi y no fas feyna els dilluns.

Y vet aquí que tots l'imitaren; però com es nòstro sabaté no havia d'essé etèrn, tengué sa seua fi, de sa meteixa manera que tots l'haurém de tení, més prest ó més tard; y vet aquí com vá ocorre es cas, segons el contan ses cròniques.

III

Estava Sant Pére enutjat y escandalizat; perque, lo qu'ell deya: tantes y tantes gateres son altres tants pecats, y com al cap y á la fi vendrá un día en que aquest pòbre infelís s'haurá de descuidá... se guanya l'infèrn, no hey ha vél. Además, es un escàndol es número de gatons, de cada día més considerable, que fá aquest empecatat.

—¿Qué te passa, homo, qu'estás tan mal humorat? Pére, ests tan remuga, que ni encara en el cèl he lograd veure 't content;—digué el Senyó que casualment passava per allá quant Sant Pére se feya aytals reflexions.

Es Sant li vá explicá per quin motiu les feya, y á-les-hores el Senyó digué:

—Demá es dilluns, devalla á n'el mon y véten á ca's sabaté; la Mòrt farà es ronsero per allá desesperada; qualsevol sia s'estat en que aquell se trobi, ofereixli en sa jèrra aygo d'es meteix pou d'ahont va treure sa qu'èll mos doná aquell día, y quedarás content y satisfet.

Així heu va fé Sant Pére; devallá á n'el mon y se dirigí dret en candela á ca's sabaté, el qual duya una estora com unes cases y cantava y reya á més no podé; la Mòrt, rabiosa, arrambada á sa finestra, passava es temps entretenguda bufant á n'es vidres y matant ses mosques amb so séu buf.

—Bon día, mèstre, digué Sant Pére, ¿voléu tení la bondat de donarme un poquet d'aygo?

LA SANTA CREU

Ave, Crua.

—Ví, senyoraviet, ví: es milló ví.
 —Bé, però jò desitx aygo.
 —Idò faré es séu gust, que tench un' aygo que sé cèrt y segú qu' en lloch ne trobaria de més bona, —digué es sabaté, y fent esses y cantusset-jant vá aná á cercá sa jèrra, que, plena d' aygo d' es pou de la casa, *serví* á Sant Pére.

—No 's tant bona còm voliau suposá—exclamá aquést.

—¿Què nó?... Ara veig ben clá que no saps que t' pescas.

—Pues heu sostench; s' aygo que m' has dat te molt mal gust.

Còm á tots els gats los *puny* es desitx de fe la quantra es sabaté s' enutjá ferm y protestá amb energia, defensant s' aygo d' es séu pou.

Idò, si es tan bona ¿perqu' es que tú no 'n béus?

—¿Què no 'n bêch? Mira si 'n bêch, esclamá es sabaté duguentse sa jèrra á n' es morros y be-guetne un bòn *trago*.

Totduna els séus sentits se despertaren y quedá clara y lluminosa sa séua intel·ligencia; sentí, còm may havia sentit, vergonya per sa borratxera y es vici, y doló gran p' es pecat; li va pareixe que sa vida era massa despreciable per defensarla d' el modo qu' èll heu havia fet per espay de tants d' anys... y quant Sant Pére sortia de la casa, des-pués d' havé fet beure á n' es sabaté s' aygo de la gràcia, aquést, arrepentit, s' abandonava en bras-sos de la Mòrt.

Passad es temps del purgatori, que per cèrt vá essé bastant feixuch, es sabaté pujá á n' el cèl; el Senyó l' rebé amb sos brassos ubèrts y li vá dí:—Homo, ¿qu' es estat això? saps que t' has fet esperá; ja t' en sabia de greu havé de deixá el mon...

—Senyó, perdonaume; perdonaume; però no podia per cap estil remediarmo, y tant es així, qu' he de demaná un favó á sa vostra divina gracia.

—Parla.

—Idò qu' en recordanza méua los sía permés á tots els d' es méu ofici descansá els dilluns y que quedin aiximeteix disculpats d' els *piscolabis* que en tals dies se tirin devall sa pell, sempre, em-però, que no arribin á s' extrem d' agafá es *lloro*.

—Entesos y concedit, contestá el Senyó.

Y així es que de llavò ensá segueix sa costúm, però amb so ben entés de que no los es perdona-da á n' els sabatés sa borratxera; tots aquells qui agafin sa *bruta* en qualsevol día de sa setmana, encara que sía en dilluns, anirán cap dret á in-fern.

CONSELLS Y ADAGIS AGRÍCOLES

MAIG

- Día 1.*—Maig á segá vaig.
Día 2.—Donau sofre á ses parres.
Día 3.—Sembrau carabasses tardanes.
Día 4.—Empeltau garrovers y oliveres.
Día 5.—Trasplanta sebes.
Día 6.—Esbrósta ses viñes.
Día 7.—Abril plové y Maig ventós fan s' any rich y profitós.

CANSÓ

Ma mareta ja m' ho deya:
 Fiy meu nó vagis de nits,
 Que sensa tenir auveya
 Tindrás anyells y cabrits.

Ja que día 3 del pròxim Maig, els Cristians catòlics celebrám l' *invenció de la Sta. Creu*, es dir, lo *descubrimient*, volem recordar al poble ma-lloquí poch instruit tan memorable fét.

Santa Elena, mare del Emperador Constantí, qui dá la pau á l' Iglesia, volgué visitar los sitis de Jerusalem, ahont Cristo Senyor havia sufert passió y mort.

Els Juèus, ja que no pogueren evitar la propa-gació de la fè en Jesús ressucitat, se venjaren en-terrant la Creu ahont l' havian enclavat; pero San-ta Elena fé cavar y la trobá, juntament amb sos claus y el rotul, com també les altres dues, empra-des per' ajusticiar al bon y al mal lladres.

Per sabrer cèrt quina era la verdadera, S. Ma-cari, bisbe de Jerusalem, les fé tocar á una dama que estava en perill de mort, invocant á Deu, que per virtut de son Fill diví, qui aportá la salut al mon, curás sa malaltia corporal; y axí succehí: adorant la tercera amb viva fè quedá bona y sana.

Tota alegre Sta. Elena per haver descubert aquell tresor que estimava més que tots els impe-ri del mon, s' en dexá una porció fentli un rich es-toitx, y entregá la major part á dit bisbe, á fi de que, desde Roma, n' espargissen rellíquies per totes les iglesies dels feèls cristians, que se coneix-en amb lo nom de *vera-creus*.

Es d' advertir que cuant adoram aquest *bossineu de llenya* (que sol estar engastat en mitj d' una creu de plata) adorám á Cristo, qui desde aquell abre nos redimí.

Respectant devota y humilment la Creu ahont patí el nostre Redemptor, convé que també humil-ment acceptem les *creuetes* amb á que tots, més ó manco, mos veim crucificats dins el mon. ¿Quí es que no dú *creu*? Y si Cristo la sufri sent innocent; ¿Perquè, noltros pecadors, no l' hem de portar re-signats?

La Creu, abans instrument ignominiós y avo-rrit, fou ennoblida amb la mort del Salvador, y de llavors ensá es signe d' honra y de gloria, amb lo cual se adornan els homos, y se coronan els reys y els monuments cristians.

Axí la veim d' or y plata penjant p' el coll de Bisbes, y sobre els pits de Generals, de dames y d' infants; ò de llautó y de canonets de canya, penjant dels rosaris dels ermitants y pobrets de la pagesia.

Axí la veim de brouzo dalt les puntes dels campanars; de pedra esculturada en les entrades y exides dels pobles, ciutats y llogarets; de ferro ò fusta sobre les nostres tombes.

Axí la posaven els nostros pares per comensa-ment de ses cartes, y els notaris demunt ses fir-mes amb que daven fè dels *actes*.

Axí la feim sobre els nostros fronts, boques y pits; axí mos beneeixen els sacerdots cuant mos administran els sants sacraments,.....

Axí la vestim de flors en mitj del camp el día en que se beneixen els fruits de la terra.

Axí la plantan en els sitis ahont ha succehit qualche desgracia, implorant oracions als cami-nants.

Axí la mos posan cubrint els nostros cadavers.
 Axí esperam veurella en lo día del Judici, pre-sidint resplandent les grans sentències.

¡Desgraciats dels qui l'han perduda de vista!
¡Ay d'aquells que li fan la guerra!

Creu redentora, símbol de les nostres Santes creències, única esperança y consol dels que peregrinam per aquesta vall de llágrimas: jo te salut; jo vull estar á t'ombra; jo vull morir amb tu abraçat.

¡Que Deu m'ho concedesca!

A MOSS. M. COSTA Y LLOBERA

AB OCASIÓ D' HAYER REBUT SES "LIRIQUES,,

Vostre tom he rebut, gentil penyora;
y, no sabent son mèrit judicar,
sols puch dir que m' encanta y enamora
de vostra lira d' or lo bell cantar.

Sols sé qu' el vers de vostra poesia
á l' orella m' es música triunfal;
per l' ànima abatuda es ambrosia
que fa sentir el gust de lo immortal.

Sols sé qu' en llargues hores de tristesa
me distrèu y m' arranca d' aquest mon,
per transportarme al cèl de la bellesa
hon tot ressabi de lletjura 's son.

Sols sé qu' ella endevina les quimeres,
les grans aspiracions d' aqueix còr meu:
vida d' íntima pau, cels y riberes,
ahon la soledat parla de Deu....

Sols sé que jovenet ja me nodria
en la llecor de vostre aplech primer,
y encés en tant pur foch de poesia,
cansons y gloses vaig provar de fer.

Sols sé que si ma pobre veu he alsada
solament per cantar lo just y bó,
vostra arpa religiosa é inspirada
me doná á temps lo seu dolcíssim tò.

Sols sé qu' en lo vostre *Agre de la terra*
l' esperit de Mallorca he percebut,
y entre pures dolsors ó crits de guerra
en la vida dels avis he viscut.

Sols sé... Pero si jo bellesa tanta
no puch en ma curtesa judicar,
sols puch dir que m' eleva, que m' encanta,
de vostra lira d' or lo dols vibrar.

MIQUEL DURÁN Y SAURINA

DIETARI AXUT

y en salsa

ABRIL

Día 7.—Diu *La Almudaina* que Don Fernando Arias ha estat nombrat vice-consul de Grecia en substitució de D. Juan Lluís Estelrich que dimití dit carreg.—Arriban el nou President de L' Audiencia, D. Lluís Mira y lo magistrat D. Francisco Iribarne.

Día 8.—Una senyora, en es carré de *Lulio* reb una pedrada: un atlot que s' *ecersitava* y feu *blanch* á una senyora vestida de vengre. *¡Gangas!*—En sa nit ha fet molt de vent; y un parey de ruixades de calabruix. Axí sa *naturalesa* trata de despedi á la *puisima Geraldine*.—En es carré de la Pau un homo cau desmayat. Recohit per un sacerdot y un altre senyó fou entrat dins sa Potecaria, ahont fou assistit ab cuydado. Digué ser un repatriat y que feya dos dies que no havia tastat res. El sacerdot li feu llimosna, y més tart, ab un carril, lo dugueren á l' Hospital.—Arriba el general Weyler. En *paperets* clavats per dins molts de cafetiners y tavernetes s' en donava coneixament al públich pera que lo anás á rebre.

Día 9.—*Mitin* socialista en el *Teatre-Circo*. El procediment dels *paperets* anunciadors dins tavernes y cassinets está en boga també pera di al obrer que no hi fassi falta. Si pe sa religió que professam els catòlics empleassim una milèssima part de s' activitat que 'ls polítichs gasten per á lograr l' encumbrament del seu *partit*..., ningú hey voldria peres ab noltros; però... som així: *cuatre lochs p' els pits*, y... be está el Papa á Roma. ¡Catòlics! fora són; que s' inimig no dorm.—Aquell repatriat de s' *acubó* ha sortit del Hospital després de haverhi *escorxada* sa *monèa*.—Un *huracán* fort durant s' anit.—Una senyora que ahí decapvespre baixava de sa Capelleta, redolá y se feu dues grosses ferides en es cap.—Passan á millor vida D. Rafel Llabrés, Beneficiat de la Catedral y D.ª Ayna Ferrer, germana del M. I. Sr. D. Jaume, canonge penitencié, y mare de Don Juseph Mir, nostro amich y colaboradó d' aquest setmanari. (S. a. c.)

Día 10.—Sa premsa diaria se queixa de que á les altes hores de sa nit hi haja *pobres* que demanin almoyna p' es carré.—Una pedra *escapada* de sa ma d' un atlot doná al capoll d' una senyora y li feu un bon *narco*.—Ahí capvespre, á Manacor, hey hagué *mitin* socialista. Hoy predicá el *compañero* García Quejido; el mateix que 'l mati, en lo Teatre Circo, havia *sermonat* contra la burguessia.

Día 11.—El *trancazo* fa estragos en moltes viles de Mallorca.—Sa gent política va *alta de barret* en rahó de ses pròximes eleccions.

Día 12.—Arriban noticies de que l' alcalde de Sineu, Don Rafel Riutort, ha mort, (a. c. s.)—Dos lladres que havian robat deu animals de llana, á un predi del terme de Lluhmajó, han caygut dins sa presó. *Anavan per llana* y... *n' han sortit tosos*.—Altre pich ha estat robat el despatx de vapors de *La Unión Comercial*! ¿No 'n sortirem?—Ab lo vapor *Kotoomba* arriban *touristes* inglesos ab so proposit de visitá lo més notable de Mallorca.—Va de brusques y el temps ha refrescat una cosa fora mida.

Día 13.—A la Catedral s' hi celebra un torn de misses en sufragi del llim. Sr. D. Xim Rubió y Ors, Rector que fou de l' Universitat de Barcelona.

Día 14.—Es rellojje de Cort se retrassa deu minuts per dia... Y es lo que *anda* ab més regularitat en aquella casa.—Un *forasté* d' Andalusia s' atapeix be, á un dels fondutxos des Moll; demana sa conta á sa madona y cuant l' hey presenta aquesta, s' *andaluz* se treu una pistola y li feu ofertes de pagarla *con un tirito*. ¡*Vaya una manera de saldar cuentas!*

BIBLI

Rebut y agraht.

Carta Pastoral del Sr. Bisbe al R. Sr. Vicari de S. Miquel de Son Carrió.—Aquest document está escrit en mallorquí, recomanant zèl, y concedint indulgenciés als qui ajudin á bastir l' iglesia d' aquell llogaret.

Harinas: alteraciones y falsificaciones.—Conferencia dada en el Collegi Mèdich-farmacèutich, per D. Miquel Berga, Director de Sanidad del Port.

Bunyols de vent

(y pebre couent)

Despenjat.—Dilluns passat, en el nou Teatro que se construeix just devant del portal major de Sant Matgí (en l' Arraval) anava á penjarshi un treballador, pero s' en temeren y no le hi comportaren.

¡Bon extremo de funcions dramáticas!

Justament, aquell dia era *San Fidel* á ne qui penjeren posantli foch baix dels pèus, però la Verge li valgué y lo lliberá miraculosament.

¿Qui sab si á n' aquell desgraciat treballador li valgué la Verge del Miracle de S. Matgí?

Sia com sia; Mirau que amb un parey de mesos implantar un Teatro-Cafè-Cassino-xibiu-*fi de sigle*, ó lo que será, just davant un temple (que ha 40 anys se comensá y.... no se troba á mitjan lloch) es una prova de vertader progrés en la vida moral d' un poble.....

Els *catalineros* se regeneran al rêm, á la vela y al vapor.

Imprenta de Umbert y Mir.—1899.